

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

w sprawie H. Ś.

oskarżonego o przestępstwo z art. 226 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 14 stycznia 2021 r.
wniosku Sądu Rejonowego w W. o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu
sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k.,
na podstawie art. 37 k.p.k.

**przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w T.,
VI Zamiejscowy Wydział Karny w P.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W. postanowieniem z dnia 18 listopada 2020 r. (sygn. akt II K (...)), wystąpił o przekazanie sprawy H. Ś., oskarżonego o przestępstwa z art. 226 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k., do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu podnosząc, że zarówno wiek oskarżonego, jak i jego stan zdrowia, nie pozwalają na prowadzenie jego sprawy w sądzie właściwym miejscowo. Zdaniem wnioskującego Sądu, w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki przemawiające za przekazaniem sprawy w trybie art. 37 k.p.k. i dobro wymiaru sprawiedliwości uzasadnia jej przekazanie innemu sądowi równorzędnemu. Sąd podniósł, że oskarżony praktycznie samodzielnie nie porusza się, mieszka w odległości 289 km od właściwego miejscowo sądu, zaś w postępowaniu przygotowawczym na przesłuchanie był przewożony karetką pogotowia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek Sądu Rejonowego w W. zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie przypomnieć należy, że korzystanie z właściwości delegacyjnej w trybie art. 37 k.p.k. może nastąpić wyjątkowo, jako odstępstwo od konstytucyjnej zasady rozpoznania sprawy przez właściwy sąd (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP) w sytuacji, gdy zostanie wykazane przez sąd inicjujący to postępowanie, że dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga takiego postąpienia (*por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2012 r., III KO 102/12, LEX nr 1231575*). Sąd Rejonowy uczynił zadość wskazanemu standardowi i w sposób wystarczający wykazał istnienie okoliczności, mieszczących się w pojęciu „dobro wymiaru sprawiedliwości”, użytym w dyspozycji art. 37 k.p.k., które w tym konkretnym przypadku wyczerpuje stan zdrowia oskarżonego uniemożliwiający prowadzenie rozprawy w sądzie miejscowo właściwym (*por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 sierpnia 2008 r., II KO 50/08, OSNwSK 2008, Nr 1, poz. 1625; z dnia 21 lipca 2011 r., III KO 51/11, LEX nr 860626*).

Sąd Rejonowy w W. przedstawił przekonujące powody, które przemawiają za słusnością wniosku o przekazanie sprawy. Należy się zgodzić, że prowadzenie sprawy oskarżonego H. Ś. w sądzie miejscowo właściwym mogłoby prowadzić do tego, że rozprawa w ogóle nie mogłaby się odbyć z uwagi na problemy zdrowotne oskarżonego oraz jego wiek. W chwili obecnej oskarżony liczy 81 lat, natomiast w aktach sprawy znajdują się informacje o jego złym stanie zdrowia.

W obliczu powyżej wskazanych przesłanek zasadnym jest przyjęcie, że najbardziej racjonalnym sposobem rozwiązania tych trudności jest przekazanie sprawy do innego sądu równorzędnego, znajdującego się blisko miejsca zamieszkania oskarżonego. W tej sytuacji, skoro H. Ś. mieszka w P., dobro wymiaru sprawiedliwości przemawia za tym, aby doszło do rozpoznania sprawy przez Sąd Rejonowy w T., VI Zamiejscowy Wydział Karny w P.. Wskazane powyżej okoliczności faktyczne uzasadniały zastosowanie instytucji właściwości delegacyjnej określonej w art. 37 k.p.k. i przekazanie sprawy właśnie temu Sądowi.

Mając to wszystko na uwadze orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.